

İDARE MERKEZİ

**ANKARA, İstanbul Caddesi
Maarif Eminliği yanında**

İSTANBUL BÜROSU

*İstanbul, Ankara Caddesi
No — 87*

HAYAT

Fiatı her yerde 15 kuruş
seneligi, posta ile 7,5 Türk Lirası
(Ecnebi Memlekete 7,5 Dollar)

**Abona ve ilan için İstanbul
bürosuna muracaat edilir**
Yazı işlerinin mercii Ankara
merkezidir

Hayata, daima hayata.. Dünyaya daha çok hayat katalım!

— NIETZSCHE —

Cilt: V

Ankara, 20 Kânunevvel, 1928

Sayı: 108

ızdıraplar, böyle bir nikbinliğin hiç te yerinde olmadığını ispata kâfidir. Fakat onun indinde her şey güzeldir; çünkü o, hiç durmaksızın ruhi ve manevi hakikatın ziyası içinde yürür.

Evet, elem ve ızdırapta, sevdiğilerinin ölümünde, ve hatta bir dostun ihaneti halinde bile büyük sanaatkâr — ve bu kelime ile de yalnız nâkış ile nâhiti değil, şairi dahi murat ediyorum — gene hayret ve takdirin feci zevkini duyar. Kalbi bazen azap içinde kalır, lâkin anlamak ve ifade etmekliğin acı zevkini kendi elem ve kederlerinden daha kuvvetli bulur. Gördüğü her şeyde kaderin maksatlarını vazihen idrak eder. Kendi elem ve kederlerine, kendinin en büyük yaralarına, tali ve kaderin kararlarını keşf ve istihraç etmiş bir insandaki heyecanlı nazarla bakar. Pek sevdiği birinin şayet işgaline kapılacak olursa bu darbenin tesiriyle bir aralık sarsılır, fakat tekrar kuvvet ve metanet kespederek haini, adeta denaetin güzel bir timsali olmak üzere temaşaya koyulur, nankörlüğü de kendi ruhunca kazanılmış bir tecrübe deye selâmlar. Onun vekt ve istiğrakı bazen korkunçtur, fakat bu da gene saadettir, zira hakikata olan daimî perestîştir.

Birbirini mahv ve ifna eden mahlûkatı, solmakta olan gençliği, gevşeyen kuvveti, sönen zekâyı gördüğü ve bütün bu müelîm kanunları istar etmiş olan azmü meram ile yüz yüze geldiği zaman vukuf ve malûmatından işte o vakit en ziyade zevk alır ve hakikatla meşbu olduğu için son derecede bir saadet duyar.

VAHİD

“Faruk Nafizin,, in İctimaî Cephesi

Bir edebiyat muverrihimiz eserinin Faruk Nafize ait olan kısmında “Son neslin yeğâne ayakta durabilen genç!” demişti. Bu sözün söylenmesinden bu güne kadar epey yıllar geçtiği halde vaziyet kuvvetini hâla muhafaza etmektedir. O, bu gün bile sayısı dördü beşi geçmeyen şairlerimizden biridir. Gün geçtikçe yeni yeni inkişaf gösteren Faruk’un bence dikkate değer tarafı, bilhassa, şiirinde fikir ve ibdia sahibi olmasıdır. Bizzat kendisi beş on gün evel bir gazeteci ile mülakatında bu noktaya işaret etmişti.

Faruk Nafizin son şiirlerinde bu fikir bütün haraletile yaşıyor. “Hayat,” in ilk sayılarında çıkan “Sefillerin ölümü”, „ «Sanat» «Piç», «şehir»... gibi şiirlerde, bildiğimiz Faruktan başka bir Faruk ve «Şehir» in şu son parçası nekadar kuvvetlidir:

Yavrusunun kanını nasıl emers devler
Sanki şehrin dört yanına uzanıyor,
Bu kolun çenberine bin göğüs konuyor
Çıtırdayor gemikler, çöküyor toprak evler

Şairin bu ictimai cephesini daha ziyade «Hayat» ve «Harç» adını taşıyan iki şiirinde görüyoruz. “Hayat,” ta ve “Meş’ale,” de çıkan şiirler, bu günkü cemiyetin göğsünde çırpınan ateş ve heyecanını misra halinde canlandırıyor.

Şair «Arkadaş» diye hitapederken belli ki bütün varlığıla titremekte, ve gözlri önünde gördüğü ufuklara doğru haykırmaktadır.

Ben bu şiirden hiç bir misra nakletmeyeceğim. Zira hepsi bir bütün, bir abide olan “Hayat,” in güzelliğini bozmaktan korkuyorum.

«Meş’ale» de çıkan şiirde de aynı kuvvet bulunuyor. Bunda şairin felsefesini daha yakından görüyoruz. Her misra, hıçkıran bir ızdıraptır. Bu nefis şiirin ilk ve son parçalarını sizinle birlikte okuyalım:

Bu gün damım çökerken biraz daha başıma
Üstüne bir kat daha çıktı apartumanlar
Bir karışlık toprağı bir milyona alanlar
Bir kılıçlık başıla sıralandı karşıma.

Ağalar ! bari son lûtf olsun emeklerine
Ağır düşüncelerle kurşunlaşan başımı
Ne lâzımsa temelmi, yoksa duvar taşı mı
Kullanın kurduğunuz binada harç yerine,

Şirin ruhunu belki herkes duyar ve düşünür, fakat bunu tesbiti kolay değildir. Zaten şairi başkalarından ayıran nokta da buradadır. Farukta lisan ve şiir tekniği o kadar kudretli ki, mevzu ve ruh bu çerçeve içinde bütün seyalîyetile ve renkli manalarile dalgalanıyor. Hulâsa şairin bu ruhu taşıyan eserleri karşımızda tanıdığımızdan büsbütün başka bir Faruk bulunduruyor, epice eserini ferdiyetinin tablolarla süsleyen Faruk, anlaşıyor ki, bundan sonra kendisini birazda cemiyete verecek...

“Harç,” ve «Hayat» gibi şiirlerini okuduğumuz şairin hususî hayatını bilenler bir şahsiyet zıddiyeti bulacaklardır. Faruk, alel’âde hayat ve cemiyet tecellilerine karşı lakayt görünür, daima güler, ve ictimai bahislerin yapıldığı yerlerde sessiz ve alâkasız durur, hotgâm bir insan hissi veriri; fakat bu onun asıl şahsiyeti olmaz. San’atkârın bir bedîi şahsiyeti var ki, hisleri, fikirleri ile heyecandan ve alevden örülmüş bir lavhadır; en derin cemiyet dertleri, en canlı memleket meseleleri onun şair ruhunda karıncalanıp duruyur. “Canavar,” ve «Han duvarları,” ndan sonra yazdığı bir nevi şiirlerde inkılap Turkiyesinin istediği san’atkâr tipini selamlıyoruz. Artık diyebiliriz ki Faruk kendisini yarattı ve buldu; Şimdi olgun şahsiyetini cemiyetin ufuklarını sanatın adesesinden temaşaya terk ediyor. Bundan sonra şairden inkılap edebiyatı namına çok şeyler bekliyoruz.

Z.